

ЛІТАРАТУРА і МАСТАЦТВА

ОРГАН САЮЗА СОВЕЦКІХ ПІСЬМЕНІКАУ БЕЛАРУСІ, КІРАЎНІЦТВА ПА СПРАВАХ МАСТАЦТВА ПРЫ СОВЕЦЕ МІНІСТРАУ БССР, МІНІСТЭРСТВА КІНЕМАТАГРАФІІ БССР І КАМІТЭТА ПА СПРАВАХ КУЛЬТУРНА-АСВЕТНЫХ УСТАНОУ ПРЫ СОВЕЦЕ МІНІСТРАУ БССР.

№ 29 (676)

Субота, 17 ліпеня 1948 года.

Цана 50 кап.

РЫМ.

Цэнтральнаму Камітэту Комуністычнай партыі Італіі

ЦК ВКП(б) абраецца з прычыны зладзейскага замаху вылюдкаў чалавечага роду на жыццё праўдыра рабочага класа і ўсіх працоўных Італіі—нашага любімага таварыша Тальяці.

ЦК ВКП(б) засмучоны, што сябрам тав. Тальяці не ўдалося збраць яго ад подлага нападу 3-за вугла.

**Ад імя Цэнтральнага Камітэта
Комуністычнай партыі Савецкага Саюза
Іосіф Сталін.**

14 ліпеня.

Мацаваць дружбу з братнімі савецкімі літаратурамі

Мудрая ленынска-сталінская нацыянальная палітыка згуртавала народы Савецкага Саюза вакол Комуністычнай партыі большавікоў, дала велізарны магчымасці для развіцця эканомікі і культуры ўсіх саюзных і аўтаномных рэспублік, вывела некалі адсталыя народы нашай краіны на шырокі і светлы шлях камунізму.

Непарушная сталінская дружба народаў яшчэ больш умаццала і загартавала ў дні Вялікай Айчыннай вайны. За сваю сацыялістычную айчыну падлец змагаліся рукі і грукі, Беларусь і казах, украінец і армянін.

У пасляваеннай гады мы бачым новыя хваляючыя прыклады гэтай дружбы. Наша беларуская савецкая рэспубліка, як і некаторыя іншыя рэспублікі і вобласці, была разбурана спустошана нямецка-фашысцкімі нягоднікамі. І вось, калі наш народ узяўся за аднаўленне роднай краіны, яму працягнулі руку братэрскай дапамогі ўсе народы Савецкага Саюза і ў першую чаргу — вялікі рускі народ.

Адным з яркіх праяўленняў сталінскай дружбы народаў з'яўляецца ўзаемасувяз і дружба паміж літаратурамі братніх рэспублік. З'ездзі і пленумы пісьменнікаў, юбілейныя выдатныя дзеячы культуры ператвараюцца ў сапраўдныя ўсенародныя святы. Юбілей Пушкіна, Астроўскага, Бялінскага, Шаўчэнка, Наваі, Нізіма адзначаліся ва ўсіх рэспубліках, іх творы гучалі на ўсіх мовах народаў СССР, іх імёны дорагі кожнаму савецкаму чалавеку, якой-бы нацыянальнасці ён ні быў.

Беларуская савецкая літаратура заўсёды была цесна звязана з літаратурамі братніх народаў і ў першую чаргу з вялікай рускай літаратурай. Гэтая сувязь мае свае гістарычныя традыцыі. Перадавыя беларускія пісьменнікі дарэвалюцыйнага часу з вялікай любоўю і захваленнем ставіліся да твораў рускіх класікаў, вучыліся ў іх, як трэба праўдзіва і сумленна паказваць жыццё свайго народа, яго барацьбу і надзеі на лепшае жыццё; вучыліся літаратурнаму майстэрству. Асабліва вялікі ўплыў на нашу літаратуру зрабілі Максім Горкі і Уладзімір Маякоўскі. Максім Горкі першы заўважыў выдатныя якасці творчасці нашых народных паэтаў Янкі Купалы і Якуба Коласа і першы пазнаёміў іх з рускім чытачом. Пасля Кастрычніцкай рэвалюцыі прыязні геналянага рускага пісьменніка пераарасла ў дружбу з нашымі народнымі паэтамі. Максім Горкі ўважліва сачыў за развіццём і ростам усёй беларускай літаратуры, дапамагаў ёй сваім вопытам і каштоўнейшымі парадамі.

Ледзь не ўсе савецкія паэты Беларусі адчулі на сабе плённы ўплыў лепшага таленавіцейшага паэта нашай эпохі Уладзіміра Маякоўскага.

Творы Горкага і Маякоўскага выданыя на беларускай мове вялікімі тыражамі і сталі любімымі ў нашых чытачоў. Выдаваліся ў нас таксама (не кажучы ўжо пра класікаў) раманы, апавесці, апавяданні, пэмы і вершы такіх вядомых савецкіх пісьменнікаў, як А. Талстой, А. Фадзееў,

Э. Багрыцкі, Ф. Гладкоў, А. Пракоф'еў і шмат іншых. Нядаўна выйшла з друку кніга «Паэты Ленінграда», у перакладзе якой прынялі ўдзел амаль усе паэты БССР.

У сваю чаргу рускія паэты і пісьменнікі зрабілі вялікую працу па перакладах лепшых твораў беларускай літаратуры на рускую мову. За апошнія 15 гадоў у Маскве выйшла 12 кніг Якуба Коласа. Як вялікую культурную падзею ў нашым жыцці, трэба адзначаць выхад у гэтым годзе ў Ленінградзе «Анталогіі беларускай паэзіі». Тут упершыню найбольш поўна прадстаўлена ўсё лепшае, што стварылі нашы савецкія паэты. Над перакладамі працавала вялікая група ленынградскіх паэтаў. Яны праробілі цяжкую і пачэсную працу, за якую ім глыбока ўдзячны беларускія пісьменнікі і, спадзяемся, будзе ўдзячны і рускі чытач.

А якую вялікую радасць адчуваюць беларускія пісьменнікі, перакладаючы рускія творы! Сапраўды, тут адбываецца ўзаемнае ўзабагацэнне мастацкімі каштоўнасцямі не толькі саміх пісьменнікаў, але і іншых народаў. Пра ўзаемны ўплыў і ўзаемапракніненне братніх літаратур нашы крытыкі і літаратураведы павінны напісаць даследванні і артыкулы.

Добрая сувязь у нас і з украінскай літаратурай. Нядаўна ў Кіеве выйшла «Анталогія беларускай паэзіі». Такая-ж анталогія мае выйсці ў бліжэйшы час у Львове. Друкуюцца беларускія пісьменнікі ў Грузіі, Арменіі, Таджыкістане, Узбекістане, Латвіі, Эстоніі ды іншых рэспубліках.

І тут нашым пісьменнікам і Дзяржаўнаму выдавецтву БССР варта кінуць сур'ёзны папрук у тым, што яны яшчэ мала знаёмяць беларускі народ з лепшымі дасягненнямі братніх літаратур і асабліва рускай савецкай літаратуры. Не выдаюцца ў нас на беларускай мове выдатныя творы лаўрэатаў Сталінскіх прэмій, якія адыгралі вялікую ролю ў справе выхавання нашага народа, асабліва працоўных заходніх абласцей, у камуністычным духу. Невядна з кніг лаўрэатаў Сталінскіх прэмій, запісаная на 1948 год, яшчэ не выйшла невядома калі выйдзе. Такое становішча нецярпіма. А між тым, кожны выдатны твор братняй літаратуры ўспрымаецца нашым чытачом з вялікай радасцю. Так, напрыклад, вострыя нашы чытачы паму грузінскага паэта, лаўрэата Сталінскай прэміі Георгія Леанідзе «Сталін» у перакладзе Эдзі Агніцэт.

Мала ўвагі аддае справе перакладаў і Саюз савецкіх пісьменнікаў БССР. Створаная пры Саюзе секцыя перакладчыкаў не працуе.

Справа гонару савецкіх пісьменнікаў Беларусі, нашай прэсы і Дзяржаўнага выдавецтва задаволіць запатрабаванні працоўных БССР: даць больш добрых кніг у добрых перакладах і ў добрым афармленні.

Мацаваць дружбу з братнімі савецкімі літаратурамі — наш пачэсны абавязак.

Анатоль ВЯЛОГІН

Л Е Т Ч Ы К І

За нашымі шырокімі плячамі
Варочаюцца глобусы планет,
Спакойна можа працаваць Радзіма,
Здзіўляючы сабою цэлы свет.

Збучвалі ў травах польнага кургана
Драпежныя тэўтонскія крывы,

І крылле самурайскае ляжыць
У цемраці на дзе цясін Хіганна.

А мы ляжым у сонцы, у тумане
І сніцца нам незведаны прастор,—
Настане час— убачыць марсіянне
Агні савецкіх пацккрылых зор.

Заўтра—Дзень Сталінскай авіяцыі

Свята Паветранага Флота СССР

Заўтра ўся наша неабдымная Радзіма адзначае Дзень Паветранага Флота СССР. У гэты дзень мы падводзім вынікі дасягненняў, здабытых нашымі слаўнымі Паветранымі Сіламі. Уся гісторыя савецкай авіяцыі непарушна звязана з імёнамі Леніна і Сталіна. З першых дзён Савецкай улады яны паставілі велізарную задачу стварэння магутнага Паветранага Флота. Захаваўшы больш двухсот пастаноў савецкага ўрада па пытаннях авіяцыі, падпісаных Леніным у 1918 і 1919 годзе. Летам 1918 года таварыш Сталін, знаходзячыся на фронце, на перадавых пазіцыях у раёне Царыцына, аднойчы наглядзеў палёт коршуна. «Калі-небудзь, — сказаў таварыш Сталін, — навучымся будаваць такія самалёты. Дасканалы палёт, дасканалыя валоданне сіламі. А людзі могуць лётаць лепш, калі вызваліць іх сілы... Мы будзем лётаць лепш...»

Гэтыя прарочыя сталінскія словы здзейсніліся. Наша краіна, пад кіраўніцтвам вялікага і мудрага Сталіна, ператварылася ў магутную індустрыяльную дзяржаву. Яна стала і найвялікшай лётнай дзяржавай. Таварыш Сталін выхавалі цудоўную кагорту лётчыкаў, якія ў баях праславілі сваю Радзіму. Таму наша авіяцыя горда называецца — Сталінскай авіяцыяй. Таварыш Сталін бязмежна любіць сваіх гераічных сакалаў-лётчыкаў, ён працягвае ў дачыненні да іх няспынную клопату. На прыёме дэпутатаў 1-й сесіі Вярхоўнага Савета СССР таварыш Сталін казаў:

«...Павінен прызнацца, што я люблю лётчыкаў. Калі я дэведваюся, што якога-небудзь лётчыка крыўдзяць, у мяне проста сэрца баліць. За лётчыкаў мы павінны стаяць гарой».

Сталінскія літомы — савецкія лётчыкі, натхнёныя клопатамі правадыра, заўсёды гатовы на гераічныя подзвігі. І гэта яны давалі ў шматлікіх бітвах за Радзіму ў дні Вялікай Айчыннай вайны. Нашы лётчыкі не толькі храбрыя людзі. Яны людзі глыбока-дзяніны, бязмежныя патрыёты свайой сацыялістычнай Радзімы. Імяна высокародная любоў да народа дае ім сілы да нябачаных у свеце подзвігаў. Нікалай Гастэла, Віктар Талахін з імем Радзімы ў сэрцы.

НЯБАЧАНЫ ўздэм пануе ў беларускай вёсцы. Калгаснікі і сяляне-аднаасобнікі ад казбы, ад выбарачнага жыцця перайшлі да масавай уборкі ўраджак.

Сёлета на палях Беларусі вырашаны багаты ўраджай, які значна пераўзышоў мінулагадні. Гістарычная пастанова лютаўскага Пленума ЦК ВКП(б), якая мабілізавала ўсе партыйныя, савецкія арганізацыі, усё калгаснае і аднаасобнае сялянства на барацьбу за высокі сталінскі ўраджай, дае свае бліскучыя вынікі.

Сёлета ў Беларусі даводзіцца прыбраць ураджай ва ўмовах няўстойлівага надвор'я, якое патрабуе ад працаўнікоў сацыялістычных палёў шмат энэргіі, вынаходлівасці, настойлівасці, правільнага размеркавання сіл, каб сабраць ураджай у час і без страт.

Весткі, якія даходзяць з усіх канцоў рэспублікі, гавораць аб тым, што калгаснае сялянства і сяляне-аднаасобнікі, пад кіраўніцтвам партыйных арганізацый, паспяхова спраўляюцца з гэтымі складанымі задачкамі. Нядаўна адбыўся Пленум ЦК КП(б) Беларусі, які заслаўхаў даклад тав. С. Д. Ігнацьева аб выніках веснавой сябы, уборцы ўраджак і збожжанарыхтоўках. Совет Міністраў Беларускай ССР і Цэнтральны Камітэт КП(б) Беларусі 9 ліпеня 1948 года прынялі пастанову «Аб мерах па забяспечэнні ўборкі ўраджак 1948 года ў калгасах, саўкгасах і сялянскіх гаспадарках Беларускай ССР», у якой звярнулі ўвагу партыйных, савецкіх і сельска-гаспадарчых органаў, праўдліваў калгасаў, дырэктараў МТС і саўгасаў «на асаблівае адзначэнне іх за паспяховае правядзенне ўборкі ўраджак».

Гэтая пастанова — канкрэтны план дзеяння, які вызначае неабходныя меры для пераадолення цяжкасцяў у справе своечасовай уборкі ўраджак. Працоўны гераізм людзей вёскі — гарантыя таго, што працаўнікі сацыялістычных палёў выканаюць сваё патрыятычнае абавязак перад Радзімай.

Цудоўны прыклад свядомых адносін да справы ўборкі паказаў калгас «Большынік», Хойніцкага раёна, Палескай вобласці. На 13 ліпеня яны зжалі 100 гектараў жытця — больш паловы азімых пасеваў. У калгасе на ўборцы працуюць усе працаздольныя

Генералісімус Савецкага Саюза І. В. СТАЛІН.

Чым жыве рэспубліка

Барацьба за хлеб

Добрыя весткі ідуць адусюль.

Нельга без хвалявання чытаць аб старшынні калгаса «Бельнікі», Чашніцкага раёна, Рыгора Паджарым (гл. «Звязда» ад 14 ліпеня г. г.), які змог скарыстаць літаральна кожную хвіліну добрага надвор'я, каб скасіць і прасушыць сена.

Паміж двума дажджамі выліснуўшае на хвілінку сонца не заставала ў яго «бяздзейным», яно сушыла яго сена. У чым сакрэт поспеха Рыгора Паджарыя? Ён — у правільнай расстаноўцы людзей, ва ўменні хутка маневраваць ім, перакідаючы на той уадак, дзе яны асабліва патрэбны.

Пачалася ўборка азімых. Увесь народ узяўся на дапамогу савецкай вёсцы. Звыш 100 прамысловых прадпрыемстваў горада Гомеля шэфтуюць над калгасамі. Яны дапамагаюць хлебаварам ва ўборцы ўраджак. Для транспартыроўкі зярна на нарыхтоўчыя пункты шэфы выдзелілі 200 аўтамабіляў. Дзесяткі грузавікоў паслалі на час нарыхтоўках збожжжа Кіраўніцтва Беларускай чыгункі. Рабочыя Палескай электрастанцыі абсталілі пункт для электрамалацбы ў калгасе імя Калініна.

У Рэчыцкім раёне на поле выйшлі камбайны, яны працуюць у калгасах імя Дзяржынскага, Кірава і «Савецкая Беларусь». Паміж камбайнерамі заключаны дагаворы на сацыялістычныя спабарніцтва. Камбайнеры абавязаліся прыбраць на кожную машыну не менш 250 гектараў калгасных культур.

Цудоўны прыклад свядомых адносін да справы ўборкі паказаў калгас «Большынік», Хойніцкага раёна, Палескай вобласці. На 13 ліпеня яны зжалі 100 гектараў жытця — больш паловы азімых пасеваў. У калгасе на ўборцы працуюць усе працаздольныя

калгаснікі, старыя і падросці. Партыйныя арганізацыі праводзіць у полі масавыя-палітычную работу. Калгасніца Соф'я Горбач у першы дзень зжалі 0,33 гектара пры норме ў 0,12 га. Яна-ж навучыла жаць сваю дачку, 13-гадоваю школьніцу, якая перавыканалла норму і зжалі 0,13 гектара. Патрыётка Соф'я Горбач вельмі добра разумее, што значае забяспечыць краіну хлебам, яна выходзіць у поле да ўсхода сонца і пакідае яго пасля заходу, яна змагаецца за выкананне слова, дадзенага таварышу Сталіну.

Не адстаюць ад яе Марыя Гардзевіч і Марыя Палхоўская—яны зжынаюць па 0,28 га, а Вольга Пяхота—0,30 га.

Вялікую вынаходлівасць праяўляюць калгаснікі для таго, каб захаваць ураджай ад дажджу. Як толькі з-за хмар выглядае сонца, з бабак здымаюцца шапкі, каб збожжжа магло прасохнуць, ляжыцца зернеушылькі, будуюцца крытыя сховішчы, пад збожжжа прадстаўляецца кожная зручная будыліна. Побач з уборкай адбываецца абмалот збожжжа, і першыя людзі багатага ўраджак калгаснікі з вялікай радасцю аддаюць дзяржаве. Яны выканаюць сваю галоўную запаведзь перад свайой Радзімай.

Адначасова з уборкай збожжавых ідзе ўборка ільну, нарыхтоўка сіласных кармоў.

З вялікім уздымам прыступіла да ўборкі ўраджак аднаасобнае сялянства заходніх абласцей БССР. З вёскі Мухлаўкі, Жухавіцкага раёна, Брэсцкай вобласці, ведаючы, што там вырашаны ступоўны ўраджай. Сяляне абцягаюць датэрмінова разлічыцца з дзяржавай. У Пружаннах, у Антоналі зваюць збожжжа новага ўраджак у лік хлебавараваных дзяржаве. Аднаасобнае сялянства заходніх

абласцей БССР пачынае разумець велізарную перавагу калгаснай гаспадаркі.

Нядаўна ў вёсцы Туркаўшчына, Радашкоўіцкага раёна, Вілейскай вобласці, адбыўся сход.

«На сходзе выступіў сакратар Радашкоўіцкага РК КП(б) тав. Паліўскі. Ён гаварыў аб задачах уборкі ўраджак. Калі ён упамінуў аб тым, што лепш за ўсё праводзіць уборку, як і наогул усякую палёвую работу, калектыўным спосабам, сярод прысутных раздаліся воклічы:

— Вось гэта правільна! Гэта галоўнае.

У залі пачалося ажыўленне, сяляне перамаўлялі паміж сабой. Бачна было, што многія з іх гараць жадаючы выказацца.

Першым выступіў дэмабілізаваны вайн Айчыннай вайны Васіль Грышэль.

— Я хачу сказаць, — заявіў ён, — што час нам ад слоў перайсці да справы. Сёння я, ды і іншыя, паддаём заявы з просьбай аб арганізацыі ў нас калгаса і аб прыняцці нас у гэты калгас. Кожнаму даўно ўжо ясна, што перад нам адкрываецца самая правільная дарога — дарога калгаснага жыцця. Калі мы аб'яднаемся, абатулім цяглавую сілу, інвентар, мы зможам прымяняць на нашых палях перадавую аграэхніку і машыны. Лягчэй стане наша праца, вышэй будзе ўраджай. Мы зажывем багатай і культурнай, чым зараз... Адразу-ж пасля Васіля Грышэля слова ўзяў комсамолец Леанід Альшанец.

— Каб убачыць, як мы будзем жыць, калі аб'яднаемся, — гаварыў Леанід,—далёка хадзіць не патрэбна. Да сельгасарцелі імя Янкі Купалы адсюль усяго 6 кілометраў. Мно-

гія з нас там ужо былі, глядзелі. Чым дрэнна жывуць купалаўцы? Расказаць многа не варта, таму што ўсе ведаюць. Там няма ні аднаго калгасніка, у якога-б не было хлеба, у кожнага ёсць яшчэ і сала і масла... Ураджай яны здамаюць у два разы больш, чым мы здымалі дагэтуль». («Сялянская газета» ад 14 ліпеня). У ліпені ў Вілейскай вобласці створана шэсць калгасаў.

Пачалася масавая ўборка ўраджак. Не ўсюды яна праходзіць аднолькава паспяхова: ёсць і адсталыя калгасы, якія не здолелі падрыхтавацца да гэтай важнейшай, дзяржаўнага значэння кампаніі. Аднак у большасці калгасаў крыніца бурлівай разнастайнай стварэння праца.

Сюды і павінны былі-б накіраваць сваю ўвагу беларускія савецкія пісьменнікі, мастакі і работнікі другіх галін мастацтва.

А. М. Горкі не раз напамінаў нам, што сацыялістычная праца павінна стаць галоўнай тэмай нашай творчасці, што яна ўзвышае чалавека, робіць яго разумным уладаром прыроды. А праца нашага савецкага сялянства — гэта невычарпальная крыніца натхнення для стварэння высокамастацкіх твораў.

На жаль, ні праўленне Саюза савецкіх пісьменнікаў БССР, ні Праўленне Саюза савецкіх мастакоў не здолелі дасягнуць да свядомасці сваіх членаў усёй важнасці бачыць сваімі вачыма і ўдзельнічаць сваім мастацкім словам і майстэрствам у вялікай справе змагання за хлеб, за сталінскі ўраджай. З пісьменнікаў на сёнешні дзень ніхто не выехаў у калгасы, мастакі ў пераважнай большасці знаходзяцца ў Мінску. Вельмі мала з'яўляецца вершаў, апавяданняў, нарысаў аб барацьбе за ўраджай у нашым цэнтральным і абласным друку. Кіраўнікі пісьменніцкай арганізацыі павінны хутка выправіць такое становішча.

Барацьба за большынікі ўраджак— наша кроўная справа.

НАРОДНАЯ ЭПАПЕЯ

ЛІТАРАТУРА БРАТНІХ НАРОДАЎ

Беларускі рэспубліканскі конкурс на лепшую аднаактную п'есу

Кіраўніцтвам па справах мастацтва пры Совеце Міністраў БССР і Сюзам савецкіх пісьменнікаў БССР абвешчана рэспубліканскі конкурс на лепшую аднаактную п'есу для драматычных калектываў мастацкай свядзенасці. Конкурс праводзіцца адпаведна з укажаным ЦК КП(б)Б ад 4 лістапада 1947 г. «Аб выніках агляду калектываў мастацкай самадзейнасці».

Конкурс мае на мэце палепшыць ідэйна-мастацкую якасць рэпертуара драматычных калектываў мастацкай самадзейнасці, стварыць яркія, каштоўныя ў ідэйных і мастацкіх адносінах сучасныя савецкія аднаактныя п'есы, якія праўдзіва паказваюць жыццё савецкага грамадства ў яго няспынным руху наперад, якія ўволагодзяць савецкі народ, савецкую моладзь у духу камунізму.

Конкурсныя творы павінны паказваць перадавыя людзей нашага грамадства, адлюстроўваць жыццё савецкіх рабочых, калгаснікаў, інтэлігенцыі, падзеі Вялікай Айчыннай вайны, гераічную працу савецкага народа па выкананню планаў пасляваеннай Сталінскай пяцігодкі, барацьбу за стварэнне і ўмацаванне савецкай дзяржавы, кіруючую ролю партыі Леніна — Сталіна ў развіцці савецкага грамадства, барацьбу прагрэсіўных сіл чалавечтва супроць фашызма і рэакцыі.

За лепшую п'есу ўстаноўлены, акрамя звычайнага ганарара, спецыяльны прэмія: першая — 5 тысяч руб., дзве другія па 3 тысячы кожная, тры трэція па 1500 рублёў кожная. Прэміраваныя п'есы будуць набыты рэспубліканскім Домам Народнай Творчасці. Аўтарам п'ес, якія не атрымаюць прэміі, але іх творы заслугоўваюць увагі, будуць выданыя заахвочальныя ўзнагароды.

Апошні тэрмін здачы твораў на конкурс — 15 верасня гэтага года.

1-га лістапада будуць падведзены вынікі конкурсу. Драматычныя групкі да 30-годдзя заснавання БССР змогуць паставіць спектаклі па новых п'есах.

На сёнешні дзень на конкурс наступіла каля 20 аднаактных п'ес.

Канцэрты для калгаснікаў

У гэтым годзе чатыры бригады Беларускай Дзяржаўнай эстрады выехалі ў раёны рэспублікі — мястэчкі, вёскі, калгасы. Бригада артыстаў Міхайлаўханавадала калгас «Новы шлях» (Астрашчыцка-Гарадзецкага сельсавета), Дамы культуры ў Лагойску, Плешчаніцах, Вягомелі, Лепелі, Чашніках, Бабрах, Бригада, якой кіраваў артыст Дзідэнка, выступала ў саюзе «Рось» і Дамы культуры ў Жалудокі (Гродзенская вобласць), Шчучыне, Іўі (Маладзечанская вобласць).

Праграма канцэрта складалася з аднаактных п'ес, скетчаў, фельетонаў, вершаў, песень на сучасныя тэмы і музичных, танцавальных і цыркавых нумароў.

Жвіво абслугоўваюць тры эстрадныя бригады: адна — Мінскую і Магілёўскую вобласці, другая — вобласці Заходняй Беларусі і тэрыторыя — Віцебскую і Полацкую.

Усевалод РАЖДЗЕСТВЕНСКІ

У май творчасці за апошнія гады заняла вялікае месца работа над перакладамі пазіў братніх народаў Савецкага Саюза.

Я шмат працаваў над перакладамі вершаў Янкi Купалi, Якуба Коласа, Максіма Танка, Пiшчi Пачанкi і iнш. для Анталагi беларускай пазіў, якая выйшла ў гэтым годзе ў Ленiнградзе.

Творчая дружба з беларускiм пазіўцiм дала мне адчуванне незвычайнай свежасцi беларускага пазіўчанага слова, яго непарунай сувязi з народам. Беларуская пазіў зразумелай шырокай масам, яна хвалюе чытача iмёна тым, што адказвае яго пачуццям i ўзруенням аб роднай Беларусi, якая мужна прайшла ўсе цяжкасцi наднаўнай вайны i ўступiла ў перыяд пасляваеннага будаўнiцтва i росквету.

Высокая iдэйная прымысловасць, змяцiнналiна ўхваляванасць, вострае пачуццi роднага пейзажа, мяккi i разам з тым выразныя фарбы ў адлюстраваннi характару савецкiх людзей, свежая народная мова, — усё гэта для перакладчыка дае вялікае задавальненне.

Я шмат успрыняў для ўласнага творчага вопыту ў пазіў беларускiх пазіўцi i захаваў да iх пачуццi сiмай жывой, сяброўскай удзячнасцi.

Беларуская пазіўцi ўносiць каштоўны i самабытны ўклад у скарбiцу шматнацыянальнай савецкiх лiтаратуры.

Флагман „Сталін“

Быццам трыумфальныя вароты, Пурпурна-зялёныя сады, Гор хрыбты, буднікі і саборы— Знанне поўначы сустрае ў моры Флагмана праслаўленага флота, Што скарае Арктыкі ільды.

Праз туман пагоды раззлаванай, Праз ільдоў стагодніх звон і трэск. У трукаце і гуле буры чорнай Неадступна, ўпарта, непакорна, Між калон і скалаў зруйнаваных Ён ішоў вятрам наперарэз.

А з «Сядова», ўздрыглена хваляй, Сціснутага поўначу ў ільдах, Дыхаць перастаўшы, усе сацылі, Як раслі агні ў марозным пыле, Як яны лавілі ў цёмнай далі З пяцікутнай зоркай родны сцяг.

Морна сэрцы біліся ў героіў... Мецкую густую цемнаву Над ільдамі і памерклым зніем Рэзалі агністым скрыжаваннем Промі два... А імя залатое Усё выразней ззла па барту.

Дзяўчаты вялікага горада

Над дымкаю садоў светлазеляных На рыштванымі славіты дом

Дзе вочы слепіць ліпёньскі прамень, Кладуць сцяну, фасад фарбуюць, У люлючы Гайдаючыся важна цэлы дзень.

І маладзее чорныя руіны, І маладзее горад з гола ў год У даўнім бляску, ў строгасці былінай

І ў новай славе ля дзяржаўных вол. Авеяны вятрамі твар дзяўчыны, Рука, што прыгнута ў працы мігаціць, Вяснушкі, косы, погляд з-пад хусціны—

У лясендах будуць золатам свяціць. І новая узнікне Іліяда — Высокіх песень непарушны строй— Аб светлай маладосці Ленінграда, Не аддала што смерці горад свой.

І там, над гоманам ажыўшых вуліц, Пераклад У. ШАХАУЦА.

У выпцканых вапнай балыхонах Яны ўзыходзяць раіцай гуськом.

І там, над гоманам ажыўшых вуліц,

Пераклад У. ШАХАУЦА.

І там, над гоманам ажыўшых вуліц,

Пераклад У. ШАХАУЦА.

На іры ЗАР'ЯН

Ад душы рады, што сям'я Сталінскіх ллурэату за апошнія два гады папоўнілася імямі Пятруся Брукі і Максіма Танка.

Братні беларускі народ зрабіў вялікі ўклад у справу барацьбы з нямецка-фашысцкімі захопнікамі. Цяпер я ўважліва сачу за гераічнымі справамі Вашча народа на працоўным фронце. З нецярплівасцю чакаю выладу, клі зноў прыеду у сталіцу братняй Беларусі.

Пад цемем зялёнага сада Чытае на сходзе бригады Да Сталіна роднага ілгу Ваган — малады трактарыст.

Чытае ён голасам дужым, Як быццам на фронце загад, Людзям працавітым і мужным: — Наперад, ні кроку назад!

Сябры. Нам не час для спахнуў. Еўропе прымеслі мір. Да велічавы славы Айчану Прывёў дарогі правадмр.

Ісці мне лёгка: ў гэтым ясным дні Жыве мал ўзруенасць і сіла. Душа адкрыта. Толькі зазірні, Як многа песень к сэрцу падступіла!

Радзіўся Ленін васьм такой парой. Лягчэй тады ўздыхнулася планеце. Ён запалаў, як сонца над зямлэй Для тых, хто шчасце век шукаў на свеце.

Зазяла шматчаканая зара І над маёй пакутлівай айчынай. І для яе жаданая пара Прывесла шчасце, чалавек—імя.

Праходжу ў ззянні сонечнага днi. Усіх, як ёсць, усмешкай сустракаю. Турбота ў маім сэрцы ёсць адна, Як запавет, высокая такая!

Жыцця хачу прайсці я рубяжы, І не згубіць дарэмна ні хвіліны, Каб пра мяне казалі: Ён пражаў І ён памёр, як верны сын айчыны!

Зазяла шматчаканая зара І над маёй пакутлівай айчынай. І для яе жаданая пара Прывесла шчасце, чалавек—імя.

Праходжу ў ззянні сонечнага днi. Усіх, як ёсць, усмешкай сустракаю. Турбота ў маім сэрцы ёсць адна, Як запавет, высокая такая!

Жыцця хачу прайсці я рубяжы, І не згубіць дарэмна ні хвіліны, Каб пра мяне казалі: Ён пражаў І ён памёр, як верны сын айчыны!

Зазяла шматчаканая зара І над маёй пакутлівай айчынай. І для яе жаданая пара Прывесла шчасце, чалавек—імя.

дзей і прыдаюць пазме своеасаблівы суровы фон, вытрыманні ў стылі народных паданняў. Самі па сабе гэтыя малюнкi зроблены з дасканалым майстэрствам. Паэма захапляе чытача не толькі глыбінёй думкі, але і багаццем мастацкіх сродкаў і пэтычных прыёмаў.

Дзяржаўнае выдавецтва БССР, выдала пазму Георгія Леанідзе «Сталін» на беларускай мове, у перакладзе Эдзі Агняцет.

Перад пэтычэй стаяла складаная і адказная задача — данесці да беларускага чытача ўсе асаблівасці стылю і выявы пазмы, перадаць тры рысы, якімі характарызуе Г. Леанідзе правадмра ў маленстве.

З гэтымі задачкамі ў асноўным Эдзі Агняцет справілася. Найбольш удачна перакладзены раздзелы: «Сад Картлі», «Гарыйская цытадэль», «Надраджэнне», «Калыханка», «Крывавае зямля» і «Майскі дождж».

Аднак, прабаўшы складаную і ўдзячную работу, Эдзі Агняцет у перакладзе пазмы не пазбегла некаторых хiбаў. Тым больш крыўдна, што гэтыя хiбы адносяцца, пераважна, да дэталей. Так, на старонцы 60 заместа Ляхвы «шумнай» або «мутнай», даецца «шэрай». Відавочна, што гэты эпітэт не дае ўяўлення аб горных рэках. Няўдала перакладзены радкі:

І ўзяліся, быццам сена Ветрам дзьмуце пад васьню, Пасмы шрыя валоссяў. (стар. 79).

Асабліва недакладна, без пранікнення ў сутнасць выявы, перакладзены наступныя радкі:

Каб цяжка кукураза Па вадзе пляла старанна, Дрэвы ў росах зіханелі, На лугах стагі жаўцеі, Вінаградны сок думкныя Засынаў салодка ў жбанач... (стар. 89).

У арыгінале гаворыцца аб кукурузе, якая ўсплывае (вырастае) на соках, якія дае глебе рака, а ў перакладзе атрымалася, што кукураза проста плыве па вадзе, ды яшчэ «старанна». У выніку, губляецца ўвесь вобраз, задуманы аўтарам. З наступнага радка мы даведаемся, што на лугах стагі жаўцеі, у той час, калі ў арыгінале гаворыцца пра стады. Стагі зусім не характэрны для грузінскага пейзажа. На стар. 88 даецца заместа слова «бура» або «свалальніца» не ўласцівае беларускай мове слова «гурган». Такіх прыкладаў можна прывесці яшчэ больш. Прыкра тое, што іх можна было лёгка ўікнуць без асаблівых цяжкасцяў, ад чаго пераклад пазмы толькі выйграў бы.

Усё вышэй прыведзеныя недахопы пераклада не зніжаюць значэння вядзенай пазмы. Выданне пазмы «Сталін» на беларускай мове, — гэта каштоўны падарунак чытачу, сведчанне братняй дружбы беларускага і грузінскага народаў.

Ужо ў маленстве ён прапанае селяніну не працаваць на пана, ураджаі забраць сабе. І тут-жа разам са сваімі сябрамі спявае песню барацьбы:

«Грымнем, грымнем на Бараташвілі, Узрушы адка настаўніка, што, маўляў, гэта не наша справа, наша справа катэхізіс. Шукаючы адка на сваё пытанне, Сосо захапляецца кнігамі. З іх ён зразумеў, што трэба ставіць «вышэй жыцця самога службу верную Радзіме».

Ужо ў маленстве ён прапанае селяніну не працаваць на пана, ураджаі забраць сабе. І тут-жа разам са сваімі сябрамі спявае песню барацьбы:

«Грымнем, грымнем на Бараташвілі, Узрушы адка настаўніка, што, маўляў, гэта не наша справа, наша справа катэхізіс. Шукаючы адка на сваё пытанне, Сосо захапляецца кнігамі. З іх ён зразумеў, што трэба ставіць «вышэй жыцця самога службу верную Радзіме».

Ужо ў маленстве ён прапанае селяніну не працаваць на пана, ураджаі забраць сабе. І тут-жа разам са сваімі сябрамі спявае песню барацьбы:

«Грымнем, грымнем на Бараташвілі, Узрушы адка настаўніка, што, маўляў, гэта не наша справа, наша справа катэхізіс. Шукаючы адка на сваё пытанне, Сосо захапляецца кнігамі. З іх ён зразумеў, што трэба ставіць «вышэй жыцця самога службу верную Радзіме».

Ужо ў маленстве ён прапанае селяніну не працаваць на пана, ураджаі забраць сабе. І тут-жа разам са сваімі сябрамі спявае песню барацьбы:

«Грымнем, грымнем на Бараташвілі, Узрушы адка настаўніка, што, маўляў, гэта не наша справа, наша справа катэхізіс. Шукаючы адка на сваё пытанне, Сосо захапляецца кнігамі. З іх ён зразумеў, што трэба ставіць «вышэй жыцця самога службу верную Радзіме».

Ужо ў маленстве ён прапанае селяніну не працаваць на пана, ураджаі забраць сабе. І тут-жа разам са сваімі сябрамі спявае песню барацьбы:

«Грымнем, грымнем на Бараташвілі, Узрушы адка настаўніка, што, маўляў, гэта не наша справа, наша справа катэхізіс. Шукаючы адка на сваё пытанне, Сосо захапляецца кнігамі. З іх ён зразумеў, што трэба ставіць «вышэй жыцця самога службу верную Радзіме».

Ужо ў маленстве ён прапанае селяніну не працаваць на пана, ураджаі забраць сабе. І тут-жа разам са сваімі сябрамі спявае песню барацьбы:

«Грымнем, грымнем на Бараташвілі, Узрушы адка настаўніка, што, маўляў, гэта не наша справа, наша справа катэхізіс. Шукаючы адка на сваё пытанне, Сосо захапляецца кнігамі. З іх ён зразумеў, што трэба ставіць «вышэй жыцця самога службу верную Радзіме».

Ужо ў маленстве ён прапанае селяніну не працаваць на пана, ураджаі забраць сабе. І тут-жа разам са сваімі сябрамі спявае песню барацьбы:

Выдатную пазму грузінскага паэта Георгія Леанідзе «Сталін» (маленства правадмра), перакладзеную на многія мовы народаў СССР, па праву можна назваць народнай эпапеей.

У пазме выкарыстаны грузінскі гераічны эпас пра героўў-асілакаў, які ўвасабляў сабой светлыя ідэалы і спадзяванні народа. Багаты духоўны свет і самахвральнасць, любоў да прыгнечаных і нянавісь да прыгнечальнікаў — такімі рысамі надзяліў іх народ, сімвалізуючы тым самым свае рысы і свой характар.

Лягенда аб асілку Амiранi, пададзена ў пралогу пазмы, надае твору рамантычную афарбоўку. Асілак Амiранi, падобна Праметею, выкраў у багоў агонь — сімвал жыцця — і аддаў яго людзям. З тых часоў:

Горы палалі першы Туг пад удары молата, — Людзі сабе выкоўвалі Вячэра сонца моладасць.

Аб такіх героях, аб «вечнага сонца моладасці» марылі людзі на працягу многіх стагоддзяў.

Калі асілак Амiранi існаваў толькі ў лягендах, то пазней з'явіліся сапраўдныя асілкі-змагары за справу народа.

Цэлыя раздзелы сваёй пазмы Георгі Леанідзе прысвячае гістарычнаму мінуламу гораду Горы, рэвалюцыйнай барацьбе грузінскага народа за сацыяльнае і нацыянальнае вызваленне.

Асабліва добра гучыць раздзел, у якім пазт паказвае, які вялікі ўплыў зрабілі Маркс і Ленін на рэвалюцыйную барацьбу ў Грузіі.

Змяніўся стогі—жывым імкненнем І гор маўляўся—крыкам орлім. І Картлі ўста, абудзілася, Былым аглушаная горам.

Вось у гэты гістарычны перыяд у старажытным гарадку Горы «нараджаўся сонцам у туманах» той, хто «прынёс святанне свету».

Святла крыніцай чалавечай І марая доўгачаканай «Ён азіраў зямлю ў пахмуры вечар», — піша аб нараджэнні вялікага правадмра Георгія Леанідзе.

Нездарма складаў народ цудоўныя лягенды аб Амiранi, нездарма марыў ён пра чалавек, які даў-бы зямлі «вечнага сонца моладасць».

Такі чалавек з'явіўся. Над яго калыскай людзі працы гавораць свае запаветныя словы:

Можа раны сэрцаў нашых Дзеці нашая загойцца... «Лепшай долі, іншай долі Мы павінны дамагацца! Ты-ж, малы жыхар калыскі, Узрастай хутчэй да болю! І нявольніцтва навекі Знішчы ўласнаю рукою! З вялікім майстэрствам гаворыць пазт аб днях дзяцінства правадмра, які ад імя маладога пакалення пакляўся:

Смеда шляхамі цяжкімі Пойдзем разам з народам мы,

Выстаўна, прысвечаная памяці А. П. Чэхава

Да 44-ай гадавіны з дня смерці вялікага рускага пісьменніка А. П. Чэхава бібліятэка імя Пушкіна арганізавала кніжную выстаўку.

На выстаўцы прадстаўлены кнігі, якія адлюстроўваюць творчы шлях пісьменніка. Сярод кніг Чэхава, перакладзеных на беларускую мову, змяшчаны «Выбраныя творы», «Гумарыстычныя апавяданні», «Дом з мезанінам», «Стэп», а таксама п'есы «Вішнёвы сад» і «Тры сястры».

Гэтымі днямі адбылося паседжанне гарадской камісіі, утворанай Мінскім Гаркомам комсамола, якая выпрацавала мерапрыемствы па правядзенню «Тыдзня дзіцячай кнігі».

Рыхтуецца выстаўка дзіцячай кнігі ў бібліятэцы імя В. І. Леніна, канферэнцыя маладых чытачоў, кіна-

фестываль, літаратурны вечар, прысвечаны 30-годдзю ВЛКСМ, літаратурны карнавал, сустрача дзіцячых пісьменнікаў з піонерскімі актывамі горада.

Ва ўсіх кніжных магазінах і кіосках Мінска арганізуюцца прадажа дзіцячай кнігі. Белдзяржвыдавецтва выпускае рэкамендацыйны каталог лепшых кніг для дзяцей.

Тыдзень дзіцячай кнігі

З 23 па 30 жніўня ў Мінску будзе праводзіцца «Тыдзень дзіцячай кнігі».

Гэтымі днямі адбылося паседжанне гарадской камісіі, утворанай Мінскім Гаркомам комсамола, якая выпрацавала мерапрыемствы па правядзенню «Тыдня дзіцячай кнігі».

Рыхтуецца выстаўка дзіцячай кнігі ў бібліятэцы імя В. І. Леніна, канферэнцыя маладых чытачоў, кіна-

фестываль, літаратурны вечар, прысвечаны 30-годдзю ВЛКСМ, літаратурны карнавал, сустрача дзіцячых пісьменнікаў з піонерскімі актывамі горада.

Ва ўсіх кніжных магазінах і кіосках Мінска арганізуюцца прадажа дзіцячай кнігі. Белдзяржвыдавецтва выпускае рэкамендацыйны каталог лепшых кніг для дзяцей.

Ва ўсіх кніжных магазінах і кіосках Мінска арганізуюцца прадажа дзіцячай кнігі. Белдзяржвыдавецтва выпускае рэкамендацыйны каталог лепшых кніг для дзяцей.

Ва ўсіх кніжных магазінах і кіосках Мінска арганізуюцца прадажа дзіцячай кнігі. Белдзяржвыдавецтва выпускае рэкамендацыйны каталог лепшых кніг для дзяцей.

Ва ўсіх кніжных магазінах і кіосках Мінска арганізуюцца прадажа дзіцячай кнігі. Белдзяржвыдавецтва выпускае рэкамендацыйны каталог лепшых кніг для дзяцей.

Ва ўсіх кніжных магазінах і кіосках Мінска арганізуюцца прадажа дзіцячай кнігі. Белдзяржвыдавецтва выпускае рэкамендацыйны каталог лепшых кніг для дзяцей.

Ва ўсіх кніжных магазінах і кіосках Мінска арганізуюцца прадажа дзіцячай кнігі. Белдзяржвыдавецтва выпускае рэкамендацыйны каталог лепшых кніг для дзяцей.

Да 80-годдзя з дня смерці Д. І. Пісарава

У гісторыі рускай вызваленчай думкі, матэрыялістычнай філасофіі і рэалістычнай эстэтыкі Дзмітрый Іванавіч Пісараў займае пачаснае месца. Ён выступіў, як выяўнік інтэрэсу перадавых народных мас і з'явіўся прадаўжальнікам рэвалюцыйна-дэмакратычных ідэй Бялінскага і Герцава, Чарнышэўскага і Дабралюбова, прапагандастам прыродазнаўча-навуковага матэрыялізма.

Пісараў у сваіх працах паслядоўна праводзіў пэўны палітычны прыняццi. Такім прыняццям для яго быў жыццёвы інтэрэс «галодных і распанутых людзей». Абараняючы інтэрэсы народных мас, ён веў барацьбу з прыгонніцтвам і самаўладствам, выкрываў рэакцыянераў.

Якія-б пытанні палітыкі, навукі і мастацтва ні ўздрымаўся, — якія-б ідэі сацыялізма, матэрыялізма, атэізма ні прапагандаваліся, — усюды бачны яго шчырае клопаты аб народзе і радзіме.

У сваім артыкуле «Школа і жыццё» Пісараў казаў: «Чым лягчэй і глыбей жыццё па свеце якому-небудзь народу, тым мацней любіць ён сваю радзіму, свае ўстанова. Адзіны сродак узмацніць патрыятызм — складаецца ў тым, каб садзейнічаць правільнаму, здароваму і паспяховаму развіццю народных сіл і народнай вытворчай

дзейнасці». Пісараў у сваёй частэ змагаўся за свабоднае жыццё рускага народа, за развіццё яго духоўных, фізічных і вытворчых сіл.

У артыкуле-пракламанні Пісараў заклікаў народ рэвалюцыйным шляхам змяніць існуючы лад рускага жыцця. У творах «Нарысы з гісторыі працы», «Генрых Гейнэ» Пісараў развівае ідэю сацыялізма. У пытаннях сацыялізма ён пайшоў далей сацыялістаў-ўтамістаў—Фур'е, Сен-Сімона, Роберта Оуэна. Пісараў ішоў шляхам Бялінскага і Чарнышэўскага, для ажыццяўлення сацыялізма ён прапанаваў рэвалюцыйны метад дзеяння. Паколькі ён у сувязі з адсталасцю рускіх грамадскіх адносін не мог указаць сапраўдных шляхоў ажыццяўлення сацыялізма, настолькі яго сацыялізм заставаўся жаданай марай, далёкай будучыняй чалавечтва.

Спад рэвалюцыйна-сялянскага руху ў краіне прывёў Пісарава да такіх поглядаў: дабрабыт народа можа быць палепшаны шырокім распаўсюджваннем у народзе навукі, развіццём у краіне прамысловасці. Ён лічыў, што распаўсюджванне навукі, у першую чаргу, прыродазнаўчай, з'явіцца дзейнай зброяй «разумных эмансцыпацый мас».

Да 55-й гадавіны з дня нараджэння В. В. Маякоўскага

ПАЭТ-ЗМАГАР

Маякоўскі і беларускія паэты

рэкламы! Вы забіваеце сваё талент!

Маякоўскі не «забіваў» свайго таленту. Ён проста заставаў верны прынцыпу большэвіцкага мастацтва і не грэбаваў ніякай работай, калі адчуваў, што яна патрэбная, што яна прынясе карысць краіне.

Грамадзянская вайна, разбурэнні, аднаўленчы перыяд, нарэшце, першая п'яцігодка. Але цяжкія ніколі не маглі заслабіць ад паэта галоўнае, што рабілася ў краіне, — будаўніцтва новага свету.

Мы не знойдзем у паэта адцягнутых, абстрактных мар аб сацыялізме. Ён заўсёды звязваў сацыялізм з працоўным буднім свайго часу і ў іх знаходзіў парасткі новага, што набліжала да мэты.

Маякоўскі — найлепшы, таленавіцейшы паэт вялікай савецкай эпохі. У яго творчасці, як у фокусе, скаантраплялася ўсё найлепшае, што характэрна для нашай, перадавой у свеце літаратуры.

Палымны патрыёт свай Радзімы, нястомны змагар за лепшую будучыню, для якога «без камунізма няма любі», гнеймі і суровы, шчыры і жыццерадасны, будаўнічы новага жыцця і стваральнічы новай паэзіі — такі вобраз Маякоўскага — паэта і грамадзяніна. Вось чаму ён зрабіў добратворны ўплыў, як у савецкіх паэтаў, так і на рэвалюцыйна-настроеных паэтаў за мяжой.

Уплыў Маякоўскага, як выдатнага прадстаўніка перадавой савецкай літаратуры, ёсць і ў беларускай савецкай паэзіі. Ён адчуваецца ў той або іншай ступені амаль у кожнага нашага паэта.

Крапіва — сатырык, бачачы ў Маякоўскага свайго сабрата па п'яці, вучыцца ў яго адточваць знішчальную аброў сатыры, каб трапіла біць ворага, ачышчаць свядомасць людзей ад «всіхкіх гразных ракушек, што наліплі на нас на бока». У Крапіне, асабліва ў яго сатырычных творах 30-х гадоў, выразаўся заўважліва ўплыў творчага метада Маякоўскага.

Маякоўскі і беларускія паэты

М. УЛАДЗІМІРАЎ

ка радка, кожнага слова, дамагаюцца, каб не толькі «словам было песня, а думкам прастора», але і каб гукам было песня ў радку, каб верш гучаў «свесом, грубо, зримо». Творчяч вучоба ў Маякоўскага выразаў адчуваецца ў паэме «У тых дні». Палітычная сатыра, акрэсленая і мятанакіраванасць, пошукі новых рытмаў для паказу новых у гісторыі велічых падзей, адступленні, напоўненыя пачуццям аўтара, які бурна рэагуе на падзеі, — усё гэта ў пэўнай ступені ідзе ад паэмы Маякоўскага «Владзімір Ільіч Ленін».

Наватарства ў паэзіі, імкненне да таго, каб у літаратуры было «як найбольш паэтаў добрых і розных», набыў да Маякоўскага Аркадзя Куляшова і Пімена Панчанку. Непасрэдна ўплыў творчага метада Маякоўскага больш выразаўся ў ранага Куляшова, але ён ёсць у яго і цяпер. У Панчанкі гэты ўплыў больш устойлівы ў часе, у прыватнасці ўплыў той пільны творчасці вялікага паэта, якую ён сам ахарактарызаваў у назве адной са сваіх кніг: «Маякоўскі ўсімхаўца, Маякоўскі сямьдзя, Маякоўскі здэкуецца». Вось да прыкладу, радкі з верша П. Панчанкі «Мая географія» (1944 г.):

Географія! Кіньце старыя падручнікі На сметніц ці ў печ. Вы ніякага наблыталі. Усё перайначана і перакручана У вашай навуцы вялікімі бітамі.

Гэлае Маякоўскага быў настолькі моцны, што ён пранікаў і праз мяжу, гучаў «чрез головы поэтов и правительств». Ён дасягнуў і паэтаў, якія жывілі да 1939 г. у Заходняй Беларусі, — Максіма Танка і Валіяніна Таўлая. Паэты-барэцкі, што змагаліся з неманішым ладом старога Польшчы, знаходзілі ў Маякоўскага, яшчэ ў дарэвалюцыйным перыядзе яго творчасці, гнейныя словы паэта-разбуральніка старога свету і вучыліся ў яго стварыць якуюсьці радкі нянавісці, абурэння і сурогава прымусу змочнай рэчаіснасці, яны вучыліся ў яго размаўляць са сваім народам «На ўвесь голас». Смелым адносінам да рытма, майстэрскаму выкарыстанню яго ў адпаведнасці са зместам верша — у значнай ступені М. Танк абавязаны Маякоўскаму. Вось прыклад з верша «Акт першы» (1935 г.):

Вуліцы, плошчы ўздоўж, палярык Звоняць рытмам шалёным. Сцягі — паляр, Бунт — крок, Чорныя кадры — мільёны.

Значны ўплыў творчасці Маякоўскага зрабіла на паэзію В. Таўлая. У абодвух паэтаў ёсць многа агульнага, якое ў значнай ступені тлумачыцца ўплывам Маякоўскага. Абодва паэты лічылі сваю творчасць абавязкам грамадзяніна і ставілі яе вышэй усякіх асабістых інтарэсаў і жаданняў.

ВЫСТАЎКА, ПРЫСВЕЧАНАЯ В. В. МАЯКОЎСКАМУ

Да 55-й гадавіны з дня нараджэння В. В. Маякоўскага бібліяграфічны аддзел Дзяржаўнай бібліятэкі ім. Леніна падрыхтаваў спецыяльна-рэкамендацыйны літаратурны агляд творчасці В. Маякоўскага.

У чытальнай залі бібліятэкі арганізавана вялікая выстаўка кніг і плакатаў, прысвечаных вялікаму паэту савецкай эпохі.

У раздзеле «Маякоўскі і беларуская літаратура» прадстаўлены пераклады Пятруся Броўкі — паэмы «Ленін», А. Якімовіча — вершаў «Дзесяць» і інш.

Аднак, калі гэтага патрабавала сурова, яны гатовы былі ахвяраваць нават самым драгім, што мелі, — сваімі вошмі!

Умри, мой стих, умри, как рядовой, как безымянные на штурмах мёрли наши. (Маякоўскі) Але мы, ўлюбівшыся намерцём у шпакі, пракладзеныя ў аўтары, навуцкім песню разумець, што ў змаганні і загінуць паэты. (В. Таўлай)

Такая словастварэнні В. Таўлая, які «сваімі высненымі дні, «збаледай сцяг», «спрачудзімае паветра» і да іх падобныя, безумоўна, ідуць ад творчай манеры Маякоўскага. Аб гэтым уласна сведчыць, да прыкладу, і такіх радкі (падаецца апісанне турэмнай арганізацыі):

Спацыр. Дзяўчатам прыпомніць ён Широки бульвар, з кавалерам прагукну... Толькі был-б даераважкі не у тог.

Дзяўчатам прыпомніць ён Широки бульвар, з кавалерам прагукну... Толькі был-б даераважкі не у тог.

Уага да творчасці Маякоўскага і боку нашых паэтаў вылучаецца яшчэ і ў тым, што ім зброены пераклады многіх яго твораў на беларускую мову. Да гэтых у Дзяржаўным выдавецтве БССР выйшлі тры кнігі перакладаў твораў паэта: «Выбраныя творы» (1938 г.) «Владзімір Ільіч Ленін» (1938 г.) і «Выбраныя творы» (1940 г.). Пераклады паэмы «Восем галас» і ў перыядычным друку, як да вайны, так і пасля. Некаторы творы перакладзены па два разы.

Сярод асноўных перакладчыкаў Маякоўскага мы бачым паэтаў, якія ў той або іншай ступені адчулі на сябе ўплыў яго творчасці. Выдатная паэма Маякоўскага «Владзімір Ільіч Ленін» перакладзена П. Броўкам, «Незвычайная прыгода, што адбылася ў Крапіні» — перакладзена П. Броўкам, «На ўвесь голас» — П. Глебкі (і ў другі раз М. Лужаніным), «Садзкі Дзяржынскага» — А. Куляшовам. Значную работу па перакладах Маякоўскага на беларускую мову зрабілі: П. Крысько, які ў саўтварстве з Р. Лыньковым пераклаў вялікую паэму Маякоўскага «Добра», А. Астрэйка (пераклад вершаў «Слуп», «Падліла» і інш.), А. Якімовіч (пераклад вершаў Маякоўскага для дзяцей), А. Вялюгіна.

Да Маякоўскага, як да выдатнага прадстаўніка дзейнай баявой паэзіі, будучы звартацца ўвесь час і сваёй творчасцю, і ўплывам яе на творчасці іншых паэтаў ён заўсёды будзе размаўляць з намі, «як жывы, з жывым».

Незадоўга да смерці, выступаючы на вечары, прысвечаным дваццятгоддзю свай літаратурнай дзейнасці, Маякоўскі гаварыў:

«Асноўная мэта выстаўкі (гутарка ішла аб выстаўцы «20 год работы Маякоўскага». — Ю. В.) — паширыць вашу ўяўленне аб рабоце паэта, паказаць, што паэт не той, хто ходзіць кучаравым баранчыкам і бле на лірычныя тэмы каханья, а паэт той, хто ў нашай абвострай класвай барацьбе аддае сваё п'яро ў арсенал узрабнаў пролетарыята, які не грэбуе ніякай чорнай работай, ніякай тэмой аб рэвалюцыі, аб будаўніцтве народнай гаспадаркі і ліша агіткі па любому гаспадарчаму пытанню».

Новая рэчаіснасць патрабавала і новага мастацкага слова. Неабходна было вызначыць шляхі развіцця сацыялістычнай паэзіі, вырашыць пытанні яе зместу і формы.

У вядомым дэкларатыўным вершы эпохі канца грамадзянскай вайны «Загал № 2 арміі мастацтваў» Маякоўскі рэзка супроцьпаставіў сваё разуменне сутнасці новай паэзіі ўсялякага рода псеўданаватарству і «шуканым» футурыстам, імажністам, акмеістам і інш., глыбока памылковай тэорыі і практыцы пролеткультураў. Да гэтага часу паэт ужо стварыў бліскучыя ўзоры твораў палымнага рэвалюцыйнага закліку, твораў, натхнёных барацьбой савецкага народа за ўрачэскасць рэвалюцыі. Два гады спраўды тытанічнай работы ў вокнах сатыры

РОСТА заклалі фундамент, на якім магла развіцца новая паэзія. Ідэя камунізма — яе сцяг.

Маякоўскі вызначыў ролю паэта як змагара, агітатара, трыбуна. Разуменне ім вялікага значэння паэзіі ў сацыялістычную эпоху як «грознага оружжя» пролетарскай барацьбы канкрэтызавалася, паглыблялася з кожным годам.

«Маё п'яро я аддаў па службу, па паслугу большэвіцкай партыі і савецкага ўрада», — заўважыў паэт.

Калі гаворыць аб Маякоўскім, то звычайна адзначаюць здзіўляючую тэматyczną рознастайнасць яго творчасці і робяць вывад, што для гэтага не было нецвяжых, непатрэбных тэм. Але гэты вывад прыводзіць часта да ісправільнага разумення рознастайнасці тэматыкі ў Маякоўскага. Маякоўскі заўсёды не ўсялякую справу лічыў вартай п'яра паэта, бо партыйнасць мастака падразумяла не толькі высокую ідэяльнасць уласнага жыцця ў літаратуры, але і выскокайні падыход да выбару тэмы. Толькі важнае, толькі істотнае, актуальнае было прадметам адлюстравання для Маякоўскага. У кожнай, на першы погляд нават змай вызначнай замалеўцы паэта мы заўсёды знаходзем адлюстраванне, абгульненне не істотных бакоў рэчаіснасці.

Буржуазная эстэтыка абуралася, калі Маякоўскі стаў рэкламаваць дзяржаўны гандаль. «Што вы робіце?» — усклікалі «жрцы маістатва». — Вы, вялікі паэт, пішце

клама дзяржгандлю, вядома, была адзнакай «падзення» паэта. Для Маякоўскага-ж яна была творчасцю «па мандата абавязку», рэвалюцыйнага абавязку мастака, прычым у паэта грамадскі абавязак не супярэчыў яго свабодным суб'ектыўным імкненням, а супадаў з ім. Большэвіцкая партыйнасць якраз і патрабуе свабоднага, глыбока асвядомленага служэння справе рабочага класа. Такай была творчасць Маякоўскага.

Сацыяльны заказ як выцвіленне найбольш вострых патрэбаў савецкага народа — вось што рухала п'яром паэта. Але для таго, каб правільна зразумець гэты патрэбнасці жыцця, «паэт павінен быць у цэнтры спраў і падзей». Маякоўскі часта падкрэсліваў, што паэту, калі ён хоча напісаць значны твор, трэба чэрпаць масаў, уражанняў з самай рэчаіснасці, добра ведаць яе. «Мне неабходна ездзіць, — пісаў ён, — абыходжанне з жывымі рэчамі змяняе мне чытанне кніг». Ён шмат ездзіў. Быў у розных гарадах, выступаў перад рознымі аўдыторыямі. Тут, сярод народа, у тоўшы жыцця, паэт правіраў вынікі свай працы, правіраў строга, самакрытычна, нават прыдзірліва да самога сябе. Суб'ектыўна ацэнка асобных «цінцель» мастацтваў яго ніколі не задавальнялі. Ён заўсёды шукаў жывога кантакта з масай і, толькі чытаючы свае вершы перад пільнай аўдыторыяй, выразаў бачачы спраўдую каштоўнасць свай

Вершы паэта гучалі, як марш перамогі. Пафасныя, моцныя, поўныя энергіі і вялікіх чалавечых пацудуль, радкі яго вершаў як сімвалізавалі бурлівае і няспынае развіццё савецкай краіны.

Паэзія Маякоўскага сугучна нашым дзям. Час не паслабіў яе сілу. Яна захавала якасці «грознага оружжя» пролетарскай барацьбы і служыць взору.

«Построенный в боях социализма» — лепшы помнік вялікаму паэту. Аб ім чытаў спраўдую каштоўнасць свай

«Жыць вялікім, ідэяльным жыццём, — гаварыў М. І. Калінін, — гэта значыць жыць грамадскімі інтарэсамі самага перадавога і найбольш прагрэсіўнага класа свайго часу, а ў сучасны момант — інтарэсамі савецкага народа, сацыялістычнай радзімы». Ідэянае, насычанае грамадскімі інтарэсамі, мэтакіраванае ў гэтым сэнсе жыццё ёсць самае лепшае, самае цікавае жыццё на зямлі».

Маякоўскі не «забіваў» свайго таленту. Ён проста заставаў верны прынцыпу большэвіцкага мастацтва і не грэбаваў ніякай работай, калі адчуваў, што яна патрэбная, што яна прынясе карысць краіне.

Грамадзянская вайна, разбурэнні, аднаўленчы перыяд, нарэшце, першая п'яцігодка. Але цяжкія ніколі не маглі заслабіць ад паэта галоўнае, што рабілася ў краіне, — будаўніцтва новага свету.

Мы не знойдзем у паэта адцягнутых, абстрактных мар аб сацыялізме. Ён заўсёды звязваў сацыялізм з працоўным буднім свайго часу і ў іх знаходзіў парасткі новага, што набліжала да мэты.

Маякоўскі — найлепшы, таленавіцейшы паэт вялікай савецкай эпохі. У яго творчасці, як у фокусе, скаантраплялася ўсё найлепшае, што характэрна для нашай, перадавой у свеце літаратуры.

Маякоўскі і беларускія паэты

ка радка, кожнага слова, дамагаюцца, каб не толькі «словам было песня, а думкам прастора», але і каб гукам было песня ў радку, каб верш гучаў «свесом, грубо, зримо». Творчяч вучоба ў Маякоўскага выразаў адчуваецца ў паэме «У тых дні».

Наватарства ў паэзіі, імкненне да таго, каб у літаратуры было «як найбольш паэтаў добрых і розных», набыў да Маякоўскага Аркадзя Куляшова і Пімена Панчанку.

Географія! Кіньце старыя падручнікі На сметніц ці ў печ. Вы ніякага наблыталі. Усё перайначана і перакручана У вашай навуцы вялікімі бітамі.

Гэлае Маякоўскага быў настолькі моцны, што ён пранікаў і праз мяжу, гучаў «чрез головы поэтов и правительств».

Значны ўплыў творчасці Маякоўскага зрабіла на паэзію В. Таўлая. У абодвух паэтаў ёсць многа агульнага, якое ў значнай ступені тлумачыцца ўплывам Маякоўскага.

Да 55-й гадавіны з дня нараджэння В. В. Маякоўскага бібліяграфічны аддзел Дзяржаўнай бібліятэкі ім. Леніна падрыхтаваў спецыяльна-рэкамендацыйны літаратурны агляд творчасці В. Маякоўскага.

Маякоўскі і беларускія паэты

ка радка, кожнага слова, дамагаюцца, каб не толькі «словам было песня, а думкам прастора», але і каб гукам было песня ў радку, каб верш гучаў «свесом, грубо, зримо».

Наватарства ў паэзіі, імкненне да таго, каб у літаратуры было «як найбольш паэтаў добрых і розных», набыў да Маякоўскага Аркадзя Куляшова і Пімена Панчанку.

Географія! Кіньце старыя падручнікі На сметніц ці ў печ. Вы ніякага наблыталі. Усё перайначана і перакручана У вашай навуцы вялікімі бітамі.

Гэлае Маякоўскага быў настолькі моцны, што ён пранікаў і праз мяжу, гучаў «чрез головы поэтов и правительств».

Значны ўплыў творчасці Маякоўскага зрабіла на паэзію В. Таўлая. У абодвух паэтаў ёсць многа агульнага, якое ў значнай ступені тлумачыцца ўплывам Маякоўскага.

Да 55-й гадавіны з дня нараджэння В. В. Маякоўскага бібліяграфічны аддзел Дзяржаўнай бібліятэкі ім. Леніна падрыхтаваў спецыяльна-рэкамендацыйны літаратурны агляд творчасці В. Маякоўскага.

Аповесць пра пераўтваральніку прыроды

«Жыць вялікім, ідэяльным жыццём, — гаварыў М. І. Калінін, — гэта значыць жыць грамадскімі інтарэсамі самага перадавога і найбольш прагрэсіўнага класа свайго часу, а ў сучасны момант — інтарэсамі савецкага народа, сацыялістычнай радзімы».

Маякоўскі не «забіваў» свайго таленту. Ён проста заставаў верны прынцыпу большэвіцкага мастацтва і не грэбаваў ніякай работай, калі адчуваў, што яна патрэбная, што яна прынясе карысць краіне.

Ул. АГІЕВІЧ

культурны росквіт, стаў тэмай цікавай аповесці М. Паслядоўца.

Праўда, нельга сказаць, каб тэма даваанай савецкай вёскі, з яе калгаснай гаспадаркай, новай эканамікай і побытам, сацыялістычным адносінамі да працы і грамадскай уласнасцю, знайшла ў аповесці М. Паслядоўца сваё поўнае ўвасабленне.

курсав па запраганню і распраганню каня. Праз тыдзень пасля прыезду ў калгас, Захар Пятровіч прыняў справу ад старшні, якога ў той час больш цікавіла вучоба, чым штодзёныя спрэчкі з лодзірамі. А яшчэ праз тыдзень гэтыя вясковыя «філасофы» зараўлі, як білугі, ад дзіманга, як здавалася раней, «таварышча ўпаўнаважанага». І гэта гаворыцца пра чалавека, якога «партыя паслала ў самыя сур'ёзныя, самыя небяспечныя месцы», пра рабочага дэаціпацыйнага, «пасівелага ў суровых бітвах грамадзянскай вайны, у бясонных клопатах калгаснага жыцця», як аб гэтым ведаемале сам аўтар. Мы далі ад думкі і, спадзяючыся, з намі згодзіцца чытач, што ў такім выбары дэталі і фарб для характарыстыкі героя наўрад ці кіраваў мастацкім густам п'ясемяніка здавоў сэнс. Цяжка паверыць і ў тое, каб стала, адукаваная медыстра замест слова «хулган» ужывала «фугіган», каб тхор «перарызаў галоўку», а не горлы іштух, каб, нарэшце, кашулі «ствараліся», а не шыліся і. г. На падобны «спрылы» стылю і сэнсаў неахайнасцю твора паэта было-б зварнуць увагу і аўтару і рэдактару.

Але справа не ў гэтым. Не гэтыя, нам думалася, недахопы вызначылі напраўны твар аповесці М. Паслядоўца. І ўжо ва ўсіхкіх выпадках не яны вырашаюць лёс яе каштоўнасці

і важнасці для чытача. Тым болей, што «чалавек, арганізуемы працэсамі працы» (Горкі), не так ужо шырока і ўсебакова адлюстраваны ў нашай літаратуры. А між тым, іменна гэтая тэма з'явілася асноўнай у «Магістральным канале» М. Паслядоўца. Свежы, багаты і арыгінальны жыццёвы матэрыял выкарыстаў пісьменнік для яе раскрыцця. Таму на старонках яго аповесці мы бачым німаля жывых прыкладаў таго, як ва ўмовах савецкага грамадства праца становіцца крыніцай найвышэйшага творчага натхнення, ператвараецца ў справу чэсці і славы, мужнасці і героістыкі. Гэтая гераічная сутнасць прысутвае і асабліва сіла выяўлена праз вобразы Івана Сарока і Паўла Дэраша — людзей двух розных пакаленняў, старэйшага і маладзёшага, але аднолькава моцна захопленых пафасам вялікага пераўтварэння старога бегіста Палесся ў квітнёчы край сацыялістычнай Радзімы. У логіцы развіцця гэтых вобразаў не цяжка заўважыць выяўленне істотных уласцівасцяў стыханаўскага руху, якія арганічна вырасцілі з працэсу развіцця сацыялістычнай практыкі. Калі распачалося ажыццяўленне плана асушкі балот, «Іван Сарока здзіўліў свай майстэрствам усіх калгаснікаў. Як толькі заходзіла сонца, людзі выходзілі з катлава і спешна ішлі да дэстаў, бывалага грабара. Адна за адною ўсмыкалі ў відзготым змрачку вачыра папярэсці. Барадачы, жанчыны, падросці стаялі ўрачэска і

моўчкі, з павагаю паглядаючы то на Івана Сароку, то на вывернутае ім чорнае чэрава дрыгва. Цяжка было паверыць што гэтую агромністую трышню зрабіла не землечарпалка, не сталыны коўш экскаватара, а ўсяго толькі адзін чалавек, такі, здавалася, неперычэжны. Іван Сарока гэтым часам салдзіў на мяккі мукі купіны і паволі скручваў папярэсці. Ён яшчэ адчуваў стомленасці, яка-б, здавалася, павіна была ладру падагнуць яго калені пасля такой напружанай працы. У гэтую хвіліну стара грабар яшчэ не вернуў, што прычынай яго бадзёрасці была вялікая таварыства ўвага да яго працы. Калі ён рабіў на сваёй невялікай аднаасобнай гаспадарцы, дык на яго ніхто ніколі не глядзеў, не стаў перад ім, здзіўлены і ўзрушаны, як пасталі людзі цяпер. Тады, на аднаасобнай гаспадарцы, хоць ты гару цялуу звары на бок — ніхто не гляне, заняты толькі адным сваім клопатам. Тады, наадварот, людзі хутчэй радваліся, калі ў цябе што-небудзь не атрымалася». Іван Сарока, былы вясковы бядак, які і мільёны да яго падобны, стварыў спраўдую радысць жыцця толькі пры калгасным ладзе. Адсюль той невычарпальны энтузіязм, з якім ён аддаецца грамадска-карыснаму служэнню, тое гордае ўсведамленне, «што не апошні, а першы быў ён у гэтым вялікім ператварэнні». Такім-жа яркім, натхняльным прыкладам высока-свядомых адносін да сацыялістычнай працы ўз'яўляецца і вобраз комса-

нізавана вялікай выстаўка кніг і плакатаў, прысвечаных вялікаму паэту савецкай эпохі.

У раздзеле «Маякоўскі і беларуская літаратура» прадстаўлены пераклады Пятруся Броўкі — паэмы «Ленін», А. Якімовіча — вершаў «Дзесяць» і інш.

каляктыва, якое ўласціва савецкім людзям. Кожны з іх ахоплены светлай марай аб тым часе, калі на балодзе, на былой дрыгве закітаюць багатыя нівы і пладаносныя салы. Выключэнні з гэтага здарогага асяродка невялікія. Яны прадстаўлены вобразам Разака, чалавека ў моцнай перажыткай мінулага і дробнаўладзіцельскай псіхікай, ды Дзёмчы Чыжык, які пайшоў па шляху класова-варожы дзейнасці, накіраванай на падрыў калгаснага будаўніцтва. Спустошаны і шчыплены, Чыжык паказваецца пісьменнікам, як лагічнае завяршэнне той няўстойлівай і хісткай кастык сялянства, якое паддалася кулацкаму правакацыйнаму ўплыву і жодам падзей гісторыі было выкінута за межы ішчэлівага, радаснага чалавечыя жыцця.

З незвычайнай любоўю і цёплай імпісаня ў аповесці М. Паслядоўца вобразы вясковых дзяцей — Мечыка, Генькі, Лёнькі, Ромкі, Мішкі. Як жывы, паўстаюць яны перад намі ў сваіх штодзённых дзіцячых клопатах, у сваім шчырым імкненні здапагаць ва ўсім дарослым, быць актыўнымі ўдзельнікамі вялікай стваральнай працы.

Аповесць «Магістральны канал» напісана з глыбокім пачуццём і добрым веданнем жыццёвых працэсаў даўняй калгаснай вёскі. Вось чаму пры ўсім сваім недахопах яе пераважнае павіна быць успрынята, як радасная з'ява нашай сучаснай савецкай літаратуры.

1) М. Паслядоўца, — «Магістральны канал». Дзярж. выд. БССР. Мінск, 1947 г., стар. 142.

У Саюзе савецкіх архітэктараў БССР

Абмеркаванні архітэктурных праектаў раённых цэнтраў

Гэтымі днямі ў Саюзе савецкіх архітэктараў БССР абдыслы творчае абмеркаванне праектаў планавання і забудовы раённых цэнтраў Мінскай вобласці.

Аб праектах Бягомля і Мар'інай Горкі праект дэклад Л. Мацкевіч, аб праектах Лягойска і Смалыявіч — Н. Трахтэнберг, аб праектах Крупак і Плешчаніч — А. Кудравічкі.

Разглядаемыя праекты ствараліся калектывам архітэктараў Маскоўскіх архітэктурна-планіровачных майстэрняў раённых цэнтраў т.г.н. Памагайчанка, Е. Цюрнавіч, Н. Багамолавай, Н. Якаўлевай, В. Балтэр і З. Злобіннай пад кіраўніцтвам архітэктараў Б. Казімірава, Л. Балхавіцінава і А. Валькова.

Дакладчыкі, яны-ж і эксперты, спыніліся на архітэктурных і планіровачных якасцях праектаў, значышчышы, што ўсе яны тэхнічна выкананы добра. Раёны гарады шмат у чым будуюць нагадваць нашы абласныя цэнтры і будучы выгляд значна праражэйшы, чым яны былі да Вялікай Айчыннай вайны.

Разглядчыкі зрабілі некаторыя крытычныя заўвагі адносна размяшчэння асобных плям плана — прамысловых раёнаў, культурных устаноў, жылёвых дамоў, сектараў азеленення і інш. Аднак гэтыя даклады хутэй практычна рэалізаваны — ці змогуць нашы будаўнічы і раёныя арганізацыі тэхнічна ажыццявіць іх? Наколькі яны лагічныя, ці вынікаюць з гістарычных умоў развіцця горада? Нарэшце, ці адпавядаюць гэтыя праекты нашай сучаснасці? У наш час архітэктара — гэта састаная частка сацыялістычнай рэчаіснасці, таму назва архітэктара, няма ніякай неабходнасці запэўніваць ні стыль ампір, ні стыль мадэрн у заходне-еўрапейскіх архітэктараў, што, між іншым, часткова нагадваецца ў некаторых праектах, паказаных тут на абмеркаванні.

Асабліва гэтыя вычварніцы назіраюцца ў фасаднай частцы праектуемых будынкаў, тым каланада і порцікі тут не да месца, яны толькі ускладняюць будаўніцтва таго ці іншага дома.

Неабходна памятаць, што раёныя цэнтры па сваёй архітэктурнай павінен быць прасты, тады і будаваць яго будзе лёгка, як з пункту гледжання эканамічнага, так і тэхнічнага.

не разглядаемых праектаў, яны ўсё-ж, па сутнасці, рэкламная. Мала яшчэ выканаць праект так, каб ён быў прыгожым па сваёй планіроўцы і архітэктурны. Неабходна, каб ён шычына быў звязаны з тэрыторыяй горада, на якой ён будзе рэалізаваны, з прыроднымі умовамі масаваасці, з гістарычным мінулым горада, з сучаснымі патрабаваннямі і радамі іншых асаблівасцяў, якія ўласцівыя ім архітэктурны, наогул, а ў прыватнасці беларускай.

Генеральны план раёнага цэнтра — гэта не проста прыгожы малюнак, а лагічны дакумент, які павінен адпавядаць матэрыяльным, ідэяльным і культурным запатрабаванням намага часу. Неабходна не схематычна праектаваць, а ствараць вобраз горада з пляшай, паркам, роўнай сеткай вуліц, адначасова не забываючы паграбаванні, умоў жыцця раёнага цэнтра. Забудова гарадоў павінна быць рознастайнай.

Праекты раённых цэнтраў Мінскай вобласці, — гаворыць архітэктар У. Кароль, — цікавыя і патрэбныя работы, але зроблены яны са значным спазненнем. Жыццё апырэдзіла нас. Гарады забудовуюцца, а мы толькі яшчэ абмеркаваем іх праекты. Нам неабходна як мага хутэй даць праекты ў раёныя цэнтры, каб нашы сацыялістычныя гарады будаваліся павольна, а не стыхійна. Архітэктарам, якія планавалі раёныя цэнтры, нельга забываць, што гэтыя гарады павінны быць шычына звязаны з прыродай мясцовасці, а не імкнуцца зрабіць іх падобнымі адзін аднаго гарады з завязанымі вузламі вуліц, з вылікімі пляшчымі. Напрыклад, у праекце раёнага цэнтра Крупкі мы можам убачыць нехарактэрныя з'явы для архітэктурны беларускіх гарадоў. Нам нельга забываць і на тое, што ў будаўніцтве мы павінны разлічваць на дрэва, і на цэглу.

Архітэктары С. Баткоўскі, Т. Яльцоў, І. Квітко і І. Брэгман звярталі ўвагу на тое, што гэтыя праекты вельмі складаныя для практычнага ажыццяўлення. У спрэчках таксама выступілі архітэктары, якія прымалі ўдзел у распрацоўцы праектаў, — т.г. А. Валькоў і Л. Балхавіцінаў. Яны аспрэчалі некаторыя сцверджанні выступаўшых, абяцалі выправіць заўважаныя недочасы. Яны таксама расказалі, што ў час работы над праектамі наведвалі вывуцалі тых гарады, якія ім давалася планавачы.

Хутка планы будучы рэалізаваны. Да 30-годдзя БССР мы ўбачым ужо некаторыя будынкы, нават цэлыя вуліцы, таму неабходна, каб такія творчыя абмеркаванні адбыліся на ўсіх праектах, не толькі раённых, але абласных цэнтраў і нават нашай сталіцы, што значна дапамагло б архітэктарам у іх далейшай творчай працы.

Архітэктар Я. Маршак зазначае, што, не гледзячы на добрае выкананне разглядаемых праектаў, яны ўсё-ж, па сутнасці, рэкламная. Мала яшчэ выканаць праект так, каб ён быў прыгожым па сваёй планіроўцы і архітэктурны. Неабходна, каб ён шычына быў звязаны з тэрыторыяй горада, на якой ён будзе рэалізаваны, з прыроднымі умовамі масаваасці, з гістарычным мінулым горада, з сучаснымі патрабаваннямі і радамі іншых асаблівасцяў, якія ўласцівыя ім архітэктурны, наогул, а ў прыватнасці беларускай.

Генеральны план раёнага цэнтра — гэта не проста прыгожы малюнак, а лагічны дакумент, які павінен адпавядаць матэрыяльным, ідэяльным і культурным запатрабаванням намага часу. Неабходна не схематычна праектаваць, а ствараць вобраз горада з пляшай, паркам, роўнай сеткай вуліц, адначасова не забываючы паграбаванні, умоў жыцця раёнага цэнтра. Забудова гарадоў павінна быць рознастайнай.

Гастролі Дзяржаўнага тэатра Музычнай камедыі БССР у Мінску

(Гутарка з мастацкім кіраўніком тэатра тав. Н. Панфілавым)

У гутарцы з нашым карэспандэнтам мастацкі кіраўнік Дзяржаўнага тэатра Музычнай камедыі БССР Н. Панфілаў, у сувязі з гастролімі тэатра ў Мінску, паведамліў наступнае:

— Мінулы сезон для нашага тэатра быў характэрны тым, што мы канчаткова пераабазіравалі ў сваю рэспубліку, у горад Баўрыск, Нам давялося значна абнавіць склад артыстаў за лік выканаўцаў з маскоўскіх і ленынградскіх тэатраў. Перагледзелі свой рэпертуар. У Баўрыску мы распалі працу над першай беларускай савецкай музыкай камедыяй старэйшага беларускага кампазітара, заслужанага дзеяча мастацтва БССР М. Чуркіна, тэкт К. Цітова і В. Барысевіча, пастаноўка В. Джусты.

За час гастрольнай паездкі на гарадах Савецкага Саюза (Смаленск, Вільнюс, Орша, Гродня) тэатр падрыхтаваў: «Сільву» Э. Кальмана, тэкт Міхайлава і Талмачова, «Марыца» Э. Кальмана, тэкт К. Грэкава і Г. Ярона, «Мадмуазэль Нітуш» Герве, тэкт Г. Мілякова і А. Міло, якія таксама будуць паказаны мінчанам. З рэпертуара мінулага сезона глядач убачылі аперэту «Благітна мазурка» Ф. Лягара, тэкт Е. Геркена і І. Рубінштэйна.

У Мінску тэатр выпусціў яшчэ дзве прэм'еры — новую савецкую аперэту «Непакойнае шчасце» Ю. Міляціна, тэкт Н. Ражкова, Я. Памешчыкава і В. Тыпата і «Баядэру» Э. Кальмана, тэкт І. Рубінштэйна і Е. Геркена.

Апрача выступлення на гарадскіх пляцоўках, у Доме афіцэраў Савецкай Арміі, а пазней і ў памышканні тэатра імя Я. Купалы, Музыкамедыя дэцым рад вышніх спектакляў у Чырвоным Урочышчы, на трактарных і аўтамобільных заводах, клубных сценах горада і г. д., дзе будуць паказаны не толькі паасобныя аперэты, але таксама аднаактныя музыкальныя камедыі і вялікая канцэртная праграма.

Тэатр Музыкамедыі БССР прабудзе ў Мінску ліпень і жнівень.

Час прабывання ў Мінску тэатр таксама выкарыстае і для таго, каб наладзіць творчую сувязь з беларускімі кампазітарамі і паэтамі, якія павінны ствараць арыгінальныя аперэты для тэатра Музыкамедыі БССР.

У наступным сезоне тэатр узабагаціць сваю аперэту і музыкальнымі камедыямі, якія працягваюць нашы гледзчы.

З савецкіх музыкальных камедыяў мы пакажам у Мінску «Вяселле ў Малавочы», заслужанага артыста РСФСР Б. Аляксандрава, тэкт В. Тыпата і Юхвіда, «Песню Барынін», заслужанага дзеяча мастацтва БССР М. Чуркіна, тэкт К. Цітова і В. Барысевіча, пастаноўка В. Джусты.

У Мінску тэатр выпусціў яшчэ дзве прэм'еры — новую савецкую аперэту «Непакойнае шчасце» Ю. Міляціна, тэкт Н. Ражкова, Я. Памешчыкава і В. Тыпата і «Баядэру» Э. Кальмана, тэкт І. Рубінштэйна і Е. Геркена.

Апрача выступлення на гарадскіх пляцоўках, у Доме афіцэраў Савецкай Арміі, а пазней і ў памышканні тэатра імя Я. Купалы, Музыкамедыя дэцым рад вышніх спектакляў у Чырвоным Урочышчы, на трактарных і аўтамобільных заводах, клубных сценах горада і г. д., дзе будуць паказаны не толькі паасобныя аперэты, але таксама аднаактныя музыкальныя камедыі і вялікая канцэртная праграма.

Тэатр Музыкамедыі БССР прабудзе ў Мінску ліпень і жнівень.

Час прабывання ў Мінску тэатр таксама выкарыстае і для таго, каб наладзіць творчую сувязь з беларускімі кампазітарамі і паэтамі, якія павінны ствараць арыгінальныя аперэты для тэатра Музыкамедыі БССР.

У наступным сезоне тэатр узабагаціць сваю аперэту і музыкальнымі камедыямі, якія працягваюць нашы гледзчы.

ТЭАТР ЛЯЛЕК У ПІОНЕРСКІХ ЛАГЕРАХ

Тэатр лялек Беларускай Дзяржаўнай астрады наведваў піонерскія лагеры Мінскай вобласці ў Чэрвені, Натальеўску, Жодзіне і інш. Дзецім некаторыя сцверджанні выступаўшых, абяцалі выправіць заўважаныя недочасы. Яны таксама расказалі, што ў час работы над праектамі наведвалі вывуцалі тых гарады, якія ім давалася планавачы.

поспехі» Данцыгера. Артыст Ізбічкі чытаў для дзяцей вершы С. Маршала і С. Міхалкова.

Тэатр выехаў на абслугоўванне ішч онерскіх лагераў Ваўруйскай, Гомельскай і Палескай абласцей.

«Беларусь» № 6

Выйшаў з друку шосты нумар часопіса «Беларусь». У ім змешчаны артыкулы — «Вялікі сын рускага народа» Е. Сераброўскай, «Філасофія і эстэтычныя погляды Бялінскага» І. Родзіна, «Крытычныя традыцыі Бялінскага» Ул. Няфёда, «М. І. Калінін аб камуністычным выхаванні» А. Рабчынскага, «Максім Горкі і Янка Купала» М. Клімовіча, «Святая народная песня» Г. Цітовіча, «Янка Маўр» А. Якімовіча, «Кок-сагыз»

асноўная каучуканосная расліна Саюза ССР» Б. Бельскага, «Паэма аб правадары» Ів. Кудраўцава і «Наваторы сельскай гаспадаркі» Я. Усікава. Акрамя гэтага, у нумары надрукаваны: «У глыбокі тыл» (урывак з апавесці «Іркуціянка»), М. Лобана, апавяданне «Суседзі» М. Даніленкі, новая паэма П. Броўкі «Родныя берэгі», верш «Аб мудрасці і любові» — П. Пестрака і верш «Плыты» — А. Пысіна.

„ВАС ВЫКЛІКАЕ ТАЙМЫР“

(Спятакль у тэатры імя Я. Коласа)

Змест п'есы «Вас выклікае Таймыр» вельмі прасты і нескладаны. У гэтым п'есе «Масква», у агульным нумары, выпадкова сустракаюцца чатыры чалавекі, зусім рознай паводле характараў, роду заняткаў, схільнасцяў і да т. п. Гэта — дырктар Крымскай філармоніі Кірэнічкаў, стары пчалавод Бабурын з Тамбова, гаспадарнік з поўвострава Таймыр Дзюжыкаў і геолог Грышко. Кожны з іх прыехаў у Маскву на 2—3 дні на самыя тэрміновыя справы. Але здарэцца так, што Дзюжыкаў павінен цэлы дзень не адыходзіць ад тэлефона: яго выклікае Таймыр. Зусім ясна, што Дзюжыкаў не паспее зрабіць свае справы. Тады таварышы па нумару вырашаюць дапамагчы Дзюжыкаву, а ў яго асобе — савецкім людзям на далёкім Таймыры. Кожны з іх бярэ на сябе частку даручэнняў Дзюжыкава і з поспехам выконвае іх. Прычым яны робяць гэта шыра, з самых добрых намераў, разумеючы, што ад гэтага залежаць працоўныя поспехі савецкіх таймыраў. Пакуль тры таварышы Дзюжыкава дзельнічалі ад яго імя, Дзюжыкаў, у сваю чаргу, знаходзячыся цэлы дзень у нумары, дзельнічаў ад імя ўсіх астатніх. Яму давялося праслухаць артыстаў замест Кірэнічкава, прызначаў у каханні дзяцця Арміі, а пазней і ў памышканні тэатра імя Я. Купалы, Музыкамедыя дэцым рад вышніх спектакляў у Чырвоным Урочышчы, на трактарных і аўтамобільных заводах, клубных сценах горада і г. д., дзе будуць паказаны не толькі паасобныя аперэты, але таксама аднаактныя музыкальныя камедыі і вялікая канцэртная праграма.

Тэатр Музыкамедыі БССР прабудзе ў Мінску ліпень і жнівень.

Час прабывання ў Мінску тэатр таксама выкарыстае і для таго, каб наладзіць творчую сувязь з беларускімі кампазітарамі і паэтамі, якія павінны ствараць арыгінальныя аперэты для тэатра Музыкамедыі БССР.

У наступным сезоне тэатр узабагаціць сваю аперэту і музыкальнымі камедыямі, якія працягваюць нашы гледзчы.

У гэтым п'есе «Масква», у агульным нумары, выпадкова сустракаюцца чатыры чалавекі, зусім рознай паводле характараў, роду заняткаў, схільнасцяў і да т. п. Гэта — дырктар Крымскай філармоніі Кірэнічкаў, стары пчалавод Бабурын з Тамбова, гаспадарнік з поўвострава Таймыр Дзюжыкаў і геолог Грышко. Кожны з іх прыехаў у Маскву на 2—3 дні на самыя тэрміновыя справы. Але здарэцца так, што Дзюжыкаў павінен цэлы дзень не адыходзіць ад тэлефона: яго выклікае Таймыр. Зусім ясна, што Дзюжыкаў не паспее зрабіць свае справы. Тады таварышы па нумару вырашаюць дапамагчы Дзюжыкаву, а ў яго асобе — савецкім людзям на далёкім Таймыры. Кожны з іх бярэ на сябе частку даручэнняў Дзюжыкава і з поспехам выконвае іх. Прычым яны робяць гэта шыра, з самых добрых намераў, разумеючы, што ад гэтага залежаць працоўныя поспехі савецкіх таймыраў. Пакуль тры таварышы Дзюжыкава дзельнічалі ад яго імя, Дзюжыкаў, у сваю чаргу, знаходзячыся цэлы дзень у нумары, дзельнічаў ад імя ўсіх астатніх. Яму давялося праслухаць артыстаў замест Кірэнічкава, прызначаў у каханні дзяцця Арміі, а пазней і ў памышканні тэатра імя Я. Купалы, Музыкамедыя дэцым рад вышніх спектакляў у Чырвоным Урочышчы, на трактарных і аўтамобільных заводах, клубных сценах горада і г. д., дзе будуць паказаны не толькі паасобныя аперэты, але таксама аднаактныя музыкальныя камедыі і вялікая канцэртная праграма.

Тэатр Музыкамедыі БССР прабудзе ў Мінску ліпень і жнівень.

Час прабывання ў Мінску тэатр таксама выкарыстае і для таго, каб наладзіць творчую сувязь з беларускімі кампазітарамі і паэтамі, якія павінны ствараць арыгінальныя аперэты для тэатра Музыкамедыі БССР.

У наступным сезоне тэатр узабагаціць сваю аперэту і музыкальнымі камедыямі, якія працягваюць нашы гледзчы.

У гэтым п'есе «Масква», у агульным нумары, выпадкова сустракаюцца чатыры чалавекі, зусім рознай паводле характараў, роду заняткаў, схільнасцяў і да т. п. Гэта — дырктар Крымскай філармоніі Кірэнічкаў, стары пчалавод Бабурын з Тамбова, гаспадарнік з поўвострава Таймыр Дзюжыкаў і геолог Грышко. Кожны з іх прыехаў у Маскву на 2—3 дні на самыя тэрміновыя справы. Але здарэцца так, што Дзюжыкаў павінен цэлы дзень не адыходзіць ад тэлефона: яго выклікае Таймыр. Зусім ясна, што Дзюжыкаў не паспее зрабіць свае справы. Тады таварышы па нумару вырашаюць дапамагчы Дзюжыкаву, а ў яго асобе — савецкім людзям на далёкім Таймыры. Кожны з іх бярэ на сябе частку даручэнняў Дзюжыкава і з поспехам выконвае іх. Прычым яны робяць гэта шыра, з самых добрых намераў, разумеючы, што ад гэтага залежаць працоўныя поспехі савецкіх таймыраў. Пакуль тры таварышы Дзюжыкава дзельнічалі ад яго імя, Дзюжыкаў, у сваю чаргу, знаходзячыся цэлы дзень у нумары, дзельнічаў ад імя ўсіх астатніх. Яму давялося праслухаць артыстаў замест Кірэнічкава, прызначаў у каханні дзяцця Арміі, а пазней і ў памышканні тэатра імя Я. Купалы, Музыкамедыя дэцым рад вышніх спектакляў у Чырвоным Урочышчы, на трактарных і аўтамобільных заводах, клубных сценах горада і г. д., дзе будуць паказаны не толькі паасобныя аперэты, але таксама аднаактныя музыкальныя камедыі і вялікая канцэртная праграма.

Тэатр Музыкамедыі БССР прабудзе ў Мінску ліпень і жнівень.

Час прабывання ў Мінску тэатр таксама выкарыстае і для таго, каб наладзіць творчую сувязь з беларускімі кампазітарамі і паэтамі, якія павінны ствараць арыгінальныя аперэты для тэатра Музыкамедыі БССР.

У наступным сезоне тэатр узабагаціць сваю аперэту і музыкальнымі камедыямі, якія працягваюць нашы гледзчы.

У гэтым п'есе «Масква», у агульным нумары, выпадкова сустракаюцца чатыры чалавекі, зусім рознай паводле характараў, роду заняткаў, схільнасцяў і да т. п. Гэта — дырктар Крымскай філармоніі Кірэнічкаў, стары пчалавод Бабурын з Тамбова, гаспадарнік з поўвострава Таймыр Дзюжыкаў і геолог Грышко. Кожны з іх прыехаў у Маскву на 2—3 дні на самыя тэрміновыя справы. Але здарэцца так, што Дзюжыкаў павінен цэлы дзень не адыходзіць ад тэлефона: яго выклікае Таймыр. Зусім ясна, што Дзюжыкаў не паспее зрабіць свае справы. Тады таварышы па нумару вырашаюць дапамагчы Дзюжыкаву, а ў яго асобе — савецкім людзям на далёкім Таймыры. Кожны з іх бярэ на сябе частку даручэнняў Дзюжыкава і з поспехам выконвае іх. Прычым яны робяць гэта шыра, з самых добрых намераў, разумеючы, што ад гэтага залежаць працоўныя поспехі савецкіх таймыраў. Пакуль тры таварышы Дзюжыкава дзельнічалі ад яго імя, Дзюжыкаў, у сваю чаргу, знаходзячыся цэлы дзень у нумары, дзельнічаў ад імя ўсіх астатніх. Яму давялося праслухаць артыстаў замест Кірэнічкава, прызначаў у каханні дзяцця Арміі, а пазней і ў памышканні тэатра імя Я. Купалы, Музыкамедыя дэцым рад вышніх спектакляў у Чырвоным Урочышчы, на трактарных і аўтамобільных заводах, клубных сценах горада і г. д., дзе будуць паказаны не толькі паасобныя аперэты, але таксама аднаактныя музыкальныя камедыі і вялікая канцэртная праграма.

Тэатр Музыкамедыі БССР прабудзе ў Мінску ліпень і жнівень.

Час прабывання ў Мінску тэатр таксама выкарыстае і для таго, каб наладзіць творчую сувязь з беларускімі кампазітарамі і паэтамі, якія павінны ствараць арыгінальныя аперэты для тэатра Музыкамедыі БССР.

У наступным сезоне тэатр узабагаціць сваю аперэту і музыкальнымі камедыямі, якія працягваюць нашы гледзчы.

У гэтым п'есе «Масква», у агульным нумары, выпадкова сустракаюцца чатыры чалавекі, зусім рознай паводле характараў, роду заняткаў, схільнасцяў і да т. п. Гэта — дырктар Крымскай філармоніі Кірэнічкаў, стары пчалавод Бабурын з Тамбова, гаспадарнік з поўвострава Таймыр Дзюжыкаў і геолог Грышко. Кожны з іх прыехаў у Маскву на 2—3 дні на самыя тэрміновыя справы. Але здарэцца так, што Дзюжыкаў павінен цэлы дзень не адыходзіць ад тэлефона: яго выклікае Таймыр. Зусім ясна, што Дзюжыкаў не паспее зрабіць свае справы. Тады таварышы па нумару вырашаюць дапамагчы Дзюжыкаву, а ў яго асобе — савецкім людзям на далёкім Таймыры. Кожны з іх бярэ на сябе частку даручэнняў Дзюжыкава і з поспехам выконвае іх. Прычым яны робяць гэта шыра, з самых добрых намераў, разумеючы, што ад гэтага залежаць працоўныя поспехі савецкіх таймыраў. Пакуль тры таварышы Дзюжыкава дзельнічалі ад яго імя, Дзюжыкаў, у сваю чаргу, знаходзячыся цэлы дзень у нумары, дзельнічаў ад імя ўсіх астатніх. Яму давялося праслухаць артыстаў замест Кірэнічкава, прызначаў у каханні дзяцця Арміі, а пазней і ў памышканні тэатра імя Я. Купалы, Музыкамедыя дэцым рад вышніх спектакляў у Чырвоным Урочышчы, на трактарных і аўтамобільных заводах, клубных сценах горада і г. д., дзе будуць паказаны не толькі паасобныя аперэты, але таксама аднаактныя музыкальныя камедыі і вялікая канцэртная праграма.

Тэатр Музыкамедыі БССР прабудзе ў Мінску ліпень і жнівень.

Час прабывання ў Мінску тэатр таксама выкарыстае і для таго, каб наладзіць творчую сувязь з беларускімі кампазітарамі і паэтамі, якія павінны ствараць арыгінальныя аперэты для тэатра Музыкамедыі БССР.

У наступным сезоне тэатр узабагаціць сваю аперэту і музыкальнымі камедыямі, якія працягваюць нашы гледзчы.

У гэтым п'есе «Масква», у агульным нумары, выпадкова сустракаюцца чатыры чалавекі, зусім рознай паводле характараў, роду заняткаў, схільнасцяў і да т. п. Гэта — дырктар Крымскай філармоніі Кірэнічкаў, стары пчалавод Бабурын з Тамбова, гаспадарнік з поўвострава Таймыр Дзюжыкаў і геолог Грышко. Кожны з іх прыехаў у Маскву на 2—3 дні на самыя тэрміновыя справы. Але здарэцца так, што Дзюжыкаў павінен цэлы дзень не адыходзіць ад тэлефона: яго выклікае Таймыр. Зусім ясна, што Дзюжыкаў не паспее зрабіць свае справы. Тады таварышы па нумару вырашаюць дапамагчы Дзюжыкаву, а ў яго асобе — савецкім людзям на далёкім Таймыры. Кожны з іх бярэ на сябе частку даручэнняў Дзюжыкава і з поспехам выконвае іх. Прычым яны робяць гэта шыра, з самых добрых намераў, разумеючы, што ад гэтага залежаць працоўныя поспехі савецкіх таймыраў. Пакуль тры таварышы Дзюжыкава дзельнічалі ад яго імя, Дзюжыкаў, у сваю чаргу, знаходзячыся цэлы дзень у нумары, дзельнічаў ад імя ўсіх астатніх. Яму давялося праслухаць артыстаў замест Кірэнічкава, прызначаў у каханні дзяцця Арміі, а пазней і ў памышканні тэатра імя Я. Купалы, Музыкамедыя дэцым рад вышніх спектакляў у Чырвоным Урочышчы, на трактарных і аўтамобільных заводах, клубных сценах горада і г. д., дзе будуць паказаны не толькі паасобныя аперэты, але таксама аднаактныя музыкальныя камедыі і вялікая канцэртная праграма.

Тэатр Музыкамедыі БССР прабудзе ў Мінску ліпень і жнівень.

Час прабывання ў Мінску тэатр таксама выкарыстае і для таго, каб наладзіць творчую сувязь з беларускімі кампазітарамі і паэтамі, якія павінны ствараць арыгінальныя аперэты для тэатра Музыкамедыі БССР.

У наступным сезоне тэатр узабагаціць сваю аперэту і музыкальнымі камедыямі, якія працягваюць нашы гледзчы.

У гэтым п'есе «Масква», у агульным нумары, выпадкова сустракаюцца чатыры чалавекі, зусім рознай паводле характараў, роду заняткаў, схільнасцяў і да т. п. Гэта — дырктар Крымскай філармоніі Кірэнічкаў, стары пчалавод Бабурын з Тамбова, гаспадарнік з поўвострава Таймыр Дзюжыкаў і геолог Грышко. Кожны з іх прыехаў у Маскву на 2—3 дні на самыя тэрміновыя справы. Але здарэцца так, што Дзюжыкаў павінен цэлы дзень не адыходзіць ад тэлефона: яго выклікае Таймыр. Зусім ясна, што Дзюжыкаў не паспее зрабіць свае справы. Тады таварышы па нумару вырашаюць дапамагчы Дзюжыкаву, а ў яго асобе — савецкім людзям на далёкім Таймыры. Кожны з іх бярэ на сябе частку даручэнняў Дзюжыкава і з поспехам выконвае іх. Прычым яны робяць гэта шыра, з самых добрых намераў, разумеючы, што ад гэтага залежаць працоўныя поспехі савецкіх таймыраў. Пакуль тры таварышы Дзюжыкава дзельнічалі ад яго імя, Дзюжыкаў, у сваю чаргу, знаходзячыся цэлы дзень у нумары, дзельнічаў ад імя ўсіх астатніх. Яму давялося праслухаць артыстаў замест Кірэнічкава, прызначаў у каханні дзяцця Арміі, а пазней і ў памышканні тэатра імя Я. Купалы, Музыкамедыя дэцым рад вышніх спектакляў у Чырвоным Урочышчы, на трактарных і аўтамобільных заводах, клубных сценах горада і г. д., дзе будуць паказаны не толькі паасобныя аперэты, але таксама аднаактныя музыкальныя камедыі і вялікая канцэртная праграма.

Тэатр Музыкамедыі БССР прабудзе ў Мінску ліпень і жнівень.

Час прабывання ў Мінску тэатр таксама выкарыстае і для таго, каб наладзіць творчую сувязь з беларускімі кампазітарамі і паэтамі, якія павінны ствараць арыгінальныя аперэты для тэатра Музыкамедыі БССР.

У наступным сезоне тэатр узабагаціць сваю аперэту і музыкальнымі камедыямі, якія працягваюць нашы гледзчы.</